

Chiếc giày chân phôi

Tác Giả: nkd

Thứ Ba, 25 Tháng 10 Năm 2011 01:46

Trên đường về nhà, sắp có nghĩ về n về chiếc giày đó, nó là của ai? Và vì sao nó được treo ở đó? Sắp đánh ô tô vào gara, mình cũng nghĩ về nó.

18 giờ, chị gọi điện thoại đến Công ty của chị, chú báo về nói rằng: "Sắp về ăn tối ở nhà hàng".

Linh tính cho chị biết đó là... nhà nàng chị không phải nhà hàng.

20 giờ, sau khi cho các con ăn xong, chị phi xe máy đến nhà nàng. Ô tô của sắp đang đỗ trong sân. Linh tính đã không đánh lừa chị. Có cái gì đó rất nóng, trào lên nơi cuối lưng khiến chị đã kịp nút khan nó vào. Không nhìn chuông, không đập cửa, cũng không gõ thét, chị cầm chiếc giày bên chân phải của mình, treo vào phía trong cánh cửa sắt rồi phóng xe về nhà, giúp các con ôn bài.

Ngày 23 giờ đêm, sắp mặc chiếc nh trang lily phác, chị đi gội mái tóc bồng bềnh và ra về. Nàng ra mình của cho sắp trong bộ váy áo ngọt ngào tanh đậy quyên rũ và gửi mình khi nhìn thấy mình chiếc giày treo trong khung cửa sắt.

"Sao lại có mình chiếc giày ở đây? Mình chiếc giày chân phải rất đẹp".

Chiếc giày chân phôi

Tác Giả: nkd

Thứ Ba, 25 Tháng 10 Năm 2011 01:46

“Thôi, em vào ngủ đi. Cho dù đắp nhúng mọt chiếc giầy thì cũng chng làm đợc viếc gì”.

Trên đợc ng vớ nhà, sếp c nghĩ vớ n vớ vớ chiếc giầy đó, nó là cớ a ai? Và vì sao nó đợc treo ở đó? Sếp đánh ô tô vào gara, mớ cng rớt kh.

Có mọt chiếc giầy chân trái cớ a phôi n đợc t ngay ng n trên bớ c cớ a. Sếp đợc ng nh trớ i trớ ng trớ c chiếc giầy đó chng 2 phút. Sau đó sếp vào phòng ng riêng, vì sếp không mu n nghe vớ cớ n nh n, khóc lóc. Nhng sếp trớ n trớ c mãi không sao ng đợc. Sếp có giông bão trong căn nhà này. Sếp là nớ c mọt, tiếc la hét và mọt lá đợc n ly hôn. Rớ i hai đợa nh sớ chán đợi, đi bớ i và hớ hng... Đó là tớ n bị kớ ch đắg sớ nh t.

Nhng sáng hôm sau mớ i viếc vớ n đi n ra bình th n. Bát phớ gớ u bò thớ m ngào ng t vớ n đợc đợc ngay ng n trên bàn cùng vớ i mớ y dòng chớ cớ a vớ : “Em đợa các con đợc n trớ ng. Anh ăn sáng rớ i đi làm. Hôm nay trớ i u ám nên anh phớ i mớ c bớ vét màu sáng, thớ t cà vớ t màu sáng. Em đã là kớ , treo trong tớ”.

Sếp gớ i đi n thoớ i cho nàng: “Chiếc giầy chân phôi kia là cớ a vớ anh. Đợc ng vớ t đi nhế”. Giếc ng nàng đợc u dây bên kia nghe hớ i ho ng hớ t: “Trớ i ! Anh mu n làm sao thì làm chớ n u chớ y đợc n nhà em làm mớ lên thì em không sớ ng nớ i đâu. Chiếc u anh tớ t qua lớ y chiếc giầy vớ”.

Nhớ u ngày trôi qua mà giông bão không nớ i lên, thái đợ cớ a vớ sếp vớ n bình th n, song mọt chiếc giầy trên bớ c cớ a cớ nhớ c sếp vớ sớ lớ loi và tớ i lớ i cớ a mọt ngớ i. Rớ i mọt buớ i chiếc u, sếp lớ y hớ t can đợm, lớ i chiếc giầy bên phôi trong cớ p xe ra, đợc t ngay ng n bên chiếc giầy chân trái cớ a vớ . Chớ đi làm vớ , đợc ng sớ ng trớ c bớ c cớ a mớ y giầy rớ i chớ y vào, ô m ghề lớ y chng mà thì thớ m: “Ôi! Chiếc giầy chân phôi cớ a em!”

Sếp cũng thì thớ m bên tai vớ : “Anh xin lớ i em - nghìn lớ n xin lớ i!”.

Đàn ông nớ u biế t kớ quá khớ cớ a vớ thì đau đợ u lớ m. Còn đàn bà, nớ u biế t hớ i nhớ u vớ hiế n tớ i cớ a chng thì đau tim lớ m. Nhng đã trót biế t rớ i mà ng xớ đợc nhớ bà vớ cớ a ông sếp kia thì thớ t là cao thớ .